

ненъ, ще се разбере отъ разпита! — и той се обърна къмъ момъка:

— Хайде!

Блюстителитѣ го заобиколиха. Госпожа Евпраксия исписка отчаяно и се хвърли между тѣхъ, обви съ две рѣце сина си.

— Не! Той е невиненъ! Уловете мене! Азъ съмъ еретичката! Него оставете! Азъ ще отговарямъ предъ събора!

Пудилъ махна съ рѣка. Стражитѣ изблѣскаха немощната жена, извиха назадъ рѣцетѣ на момъка, оковаха ги.

Стаята се изпълни съ изплашени прислужници. Старииятъ Никола застана предъ блюстителитѣ. Али Витлеемъ му направи знакъ да мълчи.

— Не се гнѣви, дѣдо Никола. Имай търпение. Работата ще се изясни. На тебе предавамъ дома си. Пази и бди надъ майка ми.

Женитѣ се струпаха около болярката, която бѣше примрѣла.

3

Бѣше петъкъ на сирната недѣля отъ 11 февруарий 1211 лѣто, индиктъ 14, 11-та лунна година и 15-та година на слънчевия кръгъ, когато благочестивиятъ царъ Асѣнь Борилъ повели да се свика първия православенъ съборъ въ България.

Предъ голѣмата църква „Петъръ и Павелъ“ се издигна широка дървена площадка, облѣчена въ скъпо сукно. Тамъ наредиха престола на царя, владичитѣ и креслата на великитѣ боляри. За останалитѣ клирици и мали боляри направиха задъ креслата дълги пейки, облѣчени въ аленъ яксамитъ. Петъ стѣпала водѣха отъ земята къмъ площадката. А отъ самата площадка до царския престолъ се отиваше съ още три стѣпала. Креслата и пейкитѣ бѣха наредени отъ дветѣ страни на престола. Около площадката бѣше опнато яко вѣже, около което пазѣха вѣоръжени блюстители и което служеше да отдѣля напирания многоброенъ народъ.

Бѣше февруарий, ала топлото слънце обливаше изчистената отъ снѣгъ стѣгда. Още отъ ранна сутринъ развъл-